

ТЕНДЕНЦІЇ НА РИНКУ ПРАЦІ УКРАЇНИ У 2018 РОЦІ

Важливе місце у підвищенні росту ефективної діяльності будь-якого підприємства займає персонал підприємства, його розвиток, формування та ефективне використання [1]. У період реформування ринкової економіки України дослідження кадрових потреб та ринку праці є актуальним і необхідним.

На формування потреб в кадрах у короткостроковій перспективі впливають такі фактори як: створення сприятливого середовища для залучення інвестицій, створення робочих місць, створення сучасної інфраструктури, розвиток інноваційних галузей економіки, зокрема ІТ-сфери та телекомунікацій, запровадження реформ в освіті та у галузі медицини тощо.

За останні роки на ринку праці України відбуваються поступові позитивні зміни, а саме: зменшується обсяг масових звільнень, зростає зайнятість у галузях, пов'язаних з розвитком сільського, лісового та рибного господарства, а також за напрямом переробки та експорту сільськогосподарської продукції, збільшується обсяг зайнятих у будівництві та на проектах, пов'язаних зі створенням та відновленням інфраструктури. Також є збереженням попит на працівників у сфері транспорту, торгівлі, готельного та ресторанного бізнесу, побутових послуг і туризму [2].

На ринку праці крім позитивних змін є проблеми які потрібно вирішувати як найшвидше. Першочерговою є проблема значного обсягу міграції за кордон висококваліфікованих кадрів, особливо серед молоді. Основним чинником такого обсягу міграції серед людей у віці до 35 років є значно нижчий рівень оплати праці в нашій державі ніж в інших країнах. Також, одними із головних проблем є невдосконала система кредитування малого та середнього бізнесу в Україні та значний дисбаланс у професійно-кваліфікаційному розрізі.

За даними державної служби зайнятості в Україні із пошуку персоналу підприємствами протягом 2018 року було зареєстровано 1 088,9 тис. од. Найбільша кількість вакансій була у переробній промисловості (20%), оптовій та роздрібній торгівлі (18%) та сільському, лісовому та рибному господарство (15%), найменша кількість зареєстрованих вакансій була у готельно-ресторанній сфері (3%) та будівництві (4%) [3].

Дослідження даних сайтів з пошуку роботи Work.ua, Jobs.ua, кадрових порталів rabota.ua, Head Hunter, HR-провайдера Smart Solution, консалтингової компанії Ernst & Young в Україні, міжнародної біржі фріланса Proffstore показали, що у короткостроковій перспективі суттєвих змін на ринку праці не передбачатиметься. Як і раніше найбільший попит спостерігається на спеціалістів у сфері торгівлі та маркетингу, технічних спеціалістів на виробництві (інженерів, технологів, проектувальників), спеціалістів ІТ-сфери, фахівців агропромислового комплексу фахівців з будівництва та архітектури, робочих спеціальностей, персоналу для дому. Також очікується зростання попиту на таких працівників: медики вузької спеціалізації, фінансові аналітики, біохіміки, генетики, екологи, антикризові менеджери та управлінці по зв'язках з інвесторами, бізнес-тренери.

Здійснивши аналіз ринку праці України за 2018 рік, було з'ясовано, що очікується стрімкий розвиток фріланс-ринку з найбільш затребуваними професіями: програмісти, художники, адміністратори соцмереж, дизайнери, фотографи, онлайн-консультанти, аналітики, копірайтери, інтерв'юери, коректори, журналісти, Call-менеджери [2].

Отже, на ринку праці України швидкими темпами розвивається фріланс – це робота поза компанією, схожа з приватною практикою. Люди самі знаходять собі клієнтів і начальників, виконують чітку роботу і отримують за неї гроші. Також, на ринку найбільш затребуваними професіями є працівники у сфері промисловості. За даними сайтів з пошуку роботи роботодавці найчастіше шукають працівників у сферу торгівлі та маркетингу, спеціалістів ІТ-сфери тощо.

1. Олійник О. С. *Формування, розвиток та ефективність використання персоналу підприємства* / О. С. Олійник // *Міжнародний науковий журнал "Науковий огляд"* / О. С. Олійник., 2016. – (№5(26)). – С. 25–41.

2. *Державна служба зайнятості* / Офіційний сайт Державної служби зайнятості – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.dcz.gov.ua/>.

3. *Головне управління статистики Львівської області* / Офіційний сайт головного управління статистики Львівської області – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.lv.ukrstat.gov.ua/>

А.В. Теліжин

Науковий керівник - к.е.н., доц. А.В. Панченко

ОСОБЛИВОСТІ ФІНАНСУВАННЯ СПОРТУ В УКРАЇНІ

Фізична активність є невід'ємною життя людини. Тому фізична культура є обов'язковою дисципліною в навчальних закладах. Лише 19 % студентів постійно займаються спортом, причиною часто є відсутність у потрібній кількості спортивних секцій належного рівня облаштування на доступних умовах.

Кожного року держава вкладає 7 млрд. грн. для підтримки спорту. Але звітність використання коштів засвідчує не цільове їх використання, так понад 2.7 млрд. грн витрачається на обслуговування адміністративного персоналу, а не створення оптимальних умов і матеріальної бази для спортсменів.

Нині більшість спортивних споруд, спортивних шкіл та стадіонів не відповідає нормативним документам. За 27 років незалежності України побудували тільки 7 нових спортивних споруд (4 стадіони та 3 басейни) виділивши 45 млрд. грн, відбудували 1 тренувальну базу (Конча-Заспа) для підготовки спортсменів, що належать до національних збірних (34 млн. грн), 58 споруд піддалися косметичному ремонту, інші не мають належного стану. 18% спортсменів-професіоналів займаються за кордоном на постійній основі, 37% - на короткостроковій і вони змушені це робити для того, щоб отримати той досвід та той рівень, який вимагає їхній вид спорту. Що вважається ще дорожче для бюджету, ніж якщо б вони тренувалися в середині країни [1].

Низький рівень фінансування спортивних баз і не цільове використання коштів негативно вплинуло на результативність спортсменів на міжнародних змаганнях, особливо на олімпійських іграх, що характеризується стійкою негативною тенденцією. Для постійного удосконалення спортивної майстерності та підвищення України на міжнародній спортивній арені, потрібно систематично змінювати або підтримувати сферу спорту в належному стані інвентар, мотивувати спеціалістів в цій галузі та популяризувати заняття спортом серед молоді. Виконання цих завдань вимагає правильного та належного формування бюджету та ефективного розподілу коштів з боку держави. Потрібно щоб кошти надходили безпосередньо до кінцевого споживача-спортивних шкіл, клубів, гуртків, а не затримувались в руках управлінського апарату. За розвиток фізичної культури та спорту в Україні відповідає Міністерство молоді та спорту, сприяти облаштуванню спортивних споруд відповідно до міжнародних стандартів та залучати їх до проведення спортивних заходів.

Здійснивши аналіз роботи Міністерства молоді та спорту за 2009-2017 рр. можна зробити висновки, що Міністерство не забезпечило результативного, продуктивного, економного і законного використання коштів державного бюджету, виділених на підготовку спортивного резерву та забезпечення їх участі у міжнародних змаганнях. Також не забезпечено своєчасності та повноти прийняття управлінських рішень у цій сфері. Крім того, було втрачено контроль за використанням коштів державного бюджету установами, що належать до сфери управління Мінмолодьспорту. Як наслідок, результати виступів вітчизняних спортсменів на міжнародних змаганнях погіршуються. Досягнення національних збірних команд з року в рік знижуються, що не сприяє підвищенню авторитету України на міжнародній спортивній арені [1].

На нашу думку, якщо держава не в змозі проконтролювати раціональне використання та розподіл коштів, то необхідно долучати підприємців до цього процесу. Так, досвід розвинутих країн і деяких видів спорту в Україні засвідчує ефективність такого механізму. Проте, в Україні такий механізм відбувається складно, бо існуюча нормативно-правова база не передбачає для підприємців значних вигод при фінансуванні спорту. На нашу думку потрібно захистити права підприємства, що інвестують у спортивну діяльність, внесенням змін у законодавство «Про фізичну культуру і спорт», надаючи їм певні податкові, матеріальні та соціальні пільги. Нині благочинна діяльність підприємств у сфері спорту пов'язана здебільшого з піаром. Таким чином до благодійності долучаються великі підприємства які потребують масштабної реклами, при цьому менші підприємці не відчують в цьому вигоди. Тому зміни на законодавчому рівні повинні бути пов'язані саме з економічною вигодою. Тоді благодійність підприємств дасть потужний розвиток спорту в Україні бо кошти будуть мати цільове направлення і дозволить покращувати матеріальну базу спортивних клубів і підвищувати популяризацію спорту серед дітей працівників підприємств.

1.Звіт рахункової палати України. [Електронний ресурс] – Режим доступу: https://glavcom.ua/pub/pdf/49/4935/rishennya_rpu_minmolsport.pdf

Н.М. Федорчук

Науковий керівник – к.е.н., доц. Х.Я. Залуцька

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ «ЗЕЛЕНОГО ТУРИЗМУ» В УКРАЇНІ

У світі сільський зелений туризм розглядається як альтернатива сільському господарству за розмірами отриманих прибутків. До того ж розвиток інфраструктури сільського туризму не вимагає таких значних капіталовкладень, як інші види туризму, а скорочення міграції з сіл до міст дозволяє заощадити значні фінансові й матеріальні ресурси, адже, за підрахунками експертів Європейського банку реконструкції та розвитку, облаштування в місті вихідця з сільської місцевості в 20 разів дорожче, ніж створення умов для його життя і роботи в селі [1].

Даний вид туризму поряд із великими можливостями розвитку в Україні (хороші природно – кліматичні умови, зростання попиту на цей вид туризму тощо) має й значну кількість перешкод його ефективного здійснення, які можна розділити на три тісно пов'язані між собою складові: проблеми макро, мікро і внутрішнього рівнів.

На макрорівні труднощі розвитку «зеленого туризму» в основному пов'язана із відсутністю [1]: дієвого правового забезпечення розвитку сільського зеленого туризму; механізму раціонального та екологічно-збалансованого використання природного та історико-культурного потенціалу для потреб туризму; маркетингової політики в сфері сільського туризму; кадрового забезпечення відповідного рівня; стимулів для жителів села не їхати у міста.

Проблеми мікрорівня стосуються відсутності або наявності відповідної інфраструктури недостатнього рівня: транспортного сполучення; центрів інформаційної підтримки історичної спадщини; облаштованість екскурсійних пунктів; культурних програм тощо.

До внутрішніх проблем, які стосуються безпосередньо місця відпочинку, можна віднести наступні: відсутність достатньої поінформованості про різноманітні культурно – масові заходи; низький рівень